

sig på alle de 4.499.501 medlemmers vegne. Den afspejler på fortrinlig vis det lutherske syn på det almindelige præstedømme, nemlig at alle døbte er ligestillede, vi er alle lige for Vorherre.

Derfor har folkekirken været befriet for politisering, og mindst lige så vigtigt: Den har været befriet for, at én kirkelig retning satte sig på magten og dikterede, hvad der var rigtigt, og hvad der var forkert. Samtidig har menighederne siden 1903 haft demokratisk indflydelse gennem menighedsrådene, og denne indflydelse er løbende blevet udvidet, senest ved indførelsen af sognefuldmagten pr. 1. januar i år.

Fra nogle sider bliver der talt om at give folkekirken mere selvstyre gennem en kirkeforfatning, og der bliver talt om, at den grundlovssikrede religionsfrihed skal suppleres med eller ændres til religionslighed, så de efterhånden mange trossamfund i Danmark bliver ligestillet med folkekirken. Dermed bliver den evangelisk-lutherske folkekirke blot ét trossamfund på linje med andre trossamfund.

Men folkekirken har en reel særstilling, der er andet og mere end blot en paragraf i grundloven. Den har den særlige stilling, at det er det trossamfund, som hovedparten af den danske befolkning har valgt at være medlemmer af.

Kl. 10.10

Det er selvfølgelig historisk betinget. Danerne blev kristne for mere end 1.000 år siden, og siden 1536 har hovedparten af den danske befolkning tilhørt den evangelisk-lutherske kirke. Og det gør befolkningen stadig. 87 pct. af de danske statsborgere er medlemmer af folkekirken, og det vel at mærke helt frivilligt. Man kan jo melde sig ud og dermed slippe for at betale kirkeskat. Ingen er tvunget til at være medlem.

Men der er en solid opbakning i befolkningen til denne kirkeordning, og derfor ser regeringen ikke noget behov for at ændre på folkekirken særlige stilling, for den har jo netop fået denne særlige stilling på grund af folkets ønske og vilje.

Det er regeringens opfattelse, at det nære samspil mellem folkestyre og folkekirke, som har udfoldet sig siden 1849 med Folketinget som lovgiver for folkekirken, i høj grad har gjort danskerne trygge ved kirkeordningen.

Det hænger naturligvis sammen med, at lovgiverne stort set har begrænset sig til at fastsætte rammerne for folkekirkens liv og virke, og vel at mærke rammer med så stor en vidde, at det giver gode muligheder for, at forkyndelsen og det kirkelige liv i høj grad kan udfolde sig sådan,

som man rundtomkring i de enkelte menigheder ønsker at det skal ske. Der er ikke nogen instans, som kan beslutte eller udtale sig om, hvad folkekirken som helhed eller dens medlemmer hver for sig bør mene om alle mulige emner.

Kirken kan forkynde evangeliet med alle de mange variationer, som der er plads til inden for den grundlæggende evangelisk-lutherske bekendelse, og folkekirkens medlemmer kan så danne sig de meninger, drage de konsekvenser, som de hver for sig bliver inspireret af af det kristne budskab. Dog er det vigtigt at understrege én ting, og det er, at der ikke er religionsfrihed i folkekirken. Det har betydet, at der er blevet udviklet en meget stor rummelighed i folkekirken, og den bidrager stærkt til at fastholde den meget store folkelige tilslutning til folkekirken.

Regeringen ønsker at fastholde det lokale engagement. Livet i folkekirken leves ude i sogne, dér hvor mennesker bor. Det er dér, evangeliet forkyndes, det er dér, det menneskelige fællesskab lever, det er dér, forældre kommer med deres børn til dåb, og det er dér, man sidder ved sin kæres kiste.

Det er også derfor, regeringen i de forløbne 3 år har været optaget af at sikre menighedsrådene og provstiudvalgene så megen kompetence og selvbestemmelse som muligt. Derfor har vi sammen med et meget stort flertal af Folketingets partier gennemført en reform af menighedsrådsarbejdet, bl.a. med en sognefuldmagt til menighedsrådene, så de i langt højere grad end hidtil kan tilrettelægge arbejdet lokalt.

Vi har luget ud i de mange regler og fjernet meget af det, der var tidsrøvende omsvøb. Menighedsrådene har fået mere ansvar og indflydelse på den lokale kirkelige økonomi, og de har fået større frihed til at disponere inden for deres driftsbevilling. Regeringen har altså gennemført en omfattende styrkelse af menighedsrådenes kompetence.

Regeringsskiftet i november 2001 betød også et økonomisk systemskifte i forhold til folkekirkens fælles økonomi. Regeringens skattestop gælder selvfølgelig også for den skat, som regeringen har ansvar for, nemlig landskirkeskatten. Stoppet for stigningen i landskirkeskatten afdækkede alvorlige mangler ved den hidtidige administration, hvilket har krævet både lovændringer og langt bedre styringsredskaber.

Men samtidig med at der arbejdes med genopretning af økonomien og udvikling af styringsredskaber, har regeringen også sat et arbej-